

A man with short, dark hair and a light beard, wearing a black leather motorcycle jacket over a white t-shirt. He is looking down and to the right. The background is dark and textured, resembling a chalkboard or a wall with scratches.

R
RODINA
ROSSIŮ

ODSUĐ
mě

J. L. BECK &
C. HALLMAN

ODSUĎ

mě

CONVICT ME

Copyright © 2019 Beck & Hallman LLC

All rights reserved."

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Sofia Kowalská, 2021

Cover © Beck & Hallman LLC, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1725-5 (pdf)

J. L. BECK & C. HALLMAN

ODSUĎ *mě*

KAPITOLA PRVNÍ

HRDINA

Vztekle poklepávám tužkou o sešit, až hrozí, že se zlomí vejpúl. Kde vězí ta blbka na doučování? Podívám se na mobil, kolik je hodin. 18:15. Měla tu být už před čtvrt hodinou. A s každou další minutou, co tu sedím, jsem vytočenější a netrpělivější. *Na tohle nemám čas.*

Ta malá místnost s holýma stěnami mi až moc připomíná věžeňskou celu, kde jsem strávil posledních sedm let. Vteřiny pomalu odtikávají. Zdi jako by mě svíraly – jako by se ke mně pomalu přibližovaly a chystaly se mě spolknout.

Nejenže jsem tu jeden z nejstarších studentů, ale zároveň jeden z nejblbějších. Díky tomu, jak mizerný vzdělání mi poskytl náš justiční systém, ve většině předmětů proležám jen tak tak.

Nebýt mámina přání, abych šel na vysokou, spokojeně bych se sebral a bez jedinýho ohlédnutí odsud vypadl.

Nejsem tu od toho, abych se s někým kamarádil nebo někomu lezl do zadku. Tahle banda kreténů by nesnesla ani pomyslení na většinu z toho, co já jsem v životě viděl a dělal.

Smrt. Vražda. Bolest. Zoufalství. Tihle lidi nemají ani ponětí o tom, jaký sračky na člověka někdy život nahází.

Klika dveří se pohne a já se rovnou ušklíbnu. Měl bych se prostě zvednout a odejít odsud. Stejně to určitě není ta holka.

„Ahoj! Moc se omlouvám. Ztratila jsem se, a pak...“

Chystám se něco říct, ale zarazím se, sotva se stihnu nadechnout. Všechn můj vztek a podrážděnost zmizí, úplně to vytěsňuje něco jiného – něco, co jsem ještě nikdy necítil.

Nedokážu zjistit, jaká emoce to přesně je. Tak se místo toho soustředím na drobnou ženu před sebou a pořádně si ji prohlížím.

Má jemný, něžný rysy jako panenka. Její velký modrý oči rámuje sytě černý řasy. A ty oči... no kurva, vpíjejí se do mých a zvou mě k sobě. Vlasy barvy kafe má spletený do copu přes jedno rameno. Už na pohled jsou hebký. Chci jí do nich zajet prsty.

Co to, kurva? Zaženu tu myšlenku. Pohled mi padne na její plné rty, pootevřené, jak se chystá říct něco dalšího.

Není vůbec namalovaná. Její oblečení není nijak výrazný ani nezdůrazňuje křivky jejího těla, a stejně... je dokonalá.

„Om-omlouvám se...“ Její bělostný tváře zružoví studem.

„Jdeš pozdě,“ zavrčím mrzutě, jako by to sama nevěděla.

Zhluboka se nadechne a je vidět, že se snaží sama sebe uklidnit.

Viděl jsem v životě dost sraček na to, abych poznal, když na někoho jde panický záchvat. Ten pohled v jejích laních očích mi jasně říká, že k tomu nemá daleko.

„Prosím, neříkej to nikomu. Já tuhle práci potřebuju. Fakt ji moc potřebuju.“ Její obrovské oči se zalijí slzami a z úzkosti v jejím hlase poznám, že říká pravdu.

Kurva! Tohle mi teď vážně k ničemu není. Nejsem na tom dobře a je mi jasný, že sotva otevřu pusou, už se budu ptát, co se jí stalo a jak jí můžu pomoci..., a to teď fakt nemám zapotřebí.

Vypnu, co mi říká mozek, a rozhodnu se nás oba rozptýlit. „Klid. Můžeš mi to vynahradiť, kotě. Slibuju, že to nikomu neřeknu. Jen sem pojď a dej mi pusou.“

Neuvěřitelně se jí rozšíří oči. „P-pu-u-su?“ zakoktá s výrazem, jako bych jí řekl, ať si klekne a vykouří mi ho.

Do hajzlu. Hlavu mi zaplní představa, jak mi to dělá pusou, takže nemůžu myslet na nic jiného než na její plný andělský rty kolem mého péra. Sednu si jinak a snažím se ignorovat, jak nepříjemně mi tvrdý klacek tlačí na zip kalhot a jak moc chce, abych ho vytáhl a roztočil to.

„Tak co? Dáš mi pusou, nebo budeš radši riskovat práci?“ Víím, že se chovám zbytečně jako čurák, ale ono je těžký chovat se jinak, když už tak dlouho čurák jsem.

Udělá váhavý krok dopředu jako právě narozený srneček, který si zkouší první kroky. Má tak nejistý a vratký nohy, že se ji už skoro chystám chytit, až upadne.

Aniž by se mi přestala dívat do očí, nakonec zvládne nezapknout o vlastní nohu a dojít až ke mně. Svírá popruh batohu tak pevně, že má bílý klouby, a třese se jí ruka.

Z očí jí jasně září strach, ale i zvědavost a vzrušení. Natáhnu k ní ruku a ona se na ni udiveně podívá. Trochu povolí sevření batohu, nechá ho sklouznout z ramene a položí ho na zem.

Podá mi drobnou, roztřesenou ruku. Jakmile se svou jemnou dlaní dotkne mojí větší, hrubý dlaně, přestane se klepat. Jemně si ji stáhnu na klín, a když se otře nohou o můj tvrdý klacek, skoro se udělám do kalhot.

Cítí, co se mnou její blízkost dělá, a její růžový tváře prudce zrudnou. Moje péro se jí zarývá do stehna, ale mně je to jedno. Nehodlám před ní schovávat, jak na ni reaguju.

Volnou rukou se mi opře o rameno a mně dojde, že přesně tak to má být, ta její ruka patří přesně sem.

Ona mi patří. Je moje.

Tohle je mi cizí. Nikdy jsem si o žádný holce nic takového neříkal a nejsem si jistý, co si o tom mám myslet.

Nadechnu se a její vůně mě zašimrá v nose. Vanilka a skořice. Už teď vím, že ta vůně se mi vryje do paměti a já ji budu mít navždycky spojenou s tímhle drobným stvořením.

„Já...“ začne.

Položím jí prst na rty, abych ji umlčel. „Šššš. Prostě mi dej pusu,“ řeknu.

Myslím, že od chvíle, kdy jsem to řekl poprvé, ani jednou nemrkla. Jsem zvědavý, jestli to vážně udělá.

Zavře oči a já si prohlídnu každý detail jejího dokonalého obličej. Její dlouhý, tmavý řasy tvoří kontrastní vějíř na její dokonalé pleti a ona roztomile našpulí rty a nakloní se ke mně.

Kurva, ta je rozkošná. Připadám si jako ještě větší čurák za to, že ji k tomuhle nutím. Ale moje sobecká touha převáží můj smysl pro morálku – a ten už je stejně částečně rozbitý. Chci nechat otevřený oči, abych se na ni nepřestal dívat ani na vteřinu, ale jakmile se naše rty přiblíží nedokážu se ovládnout.

Její rty se letmo, váhavě dotknou mých. Z toho, jak měkce mě políbí, je jasný, že je úplně nevinná. Bezděčně zavru oči a přestane mi fungovat mozek. Ani kdyby se Země zastavila, nevšiml bych si toho.

V uších mi zabuší tep a já jednou rukou pevně sevřu látku její košile. Je tak drobná, kurva, tak strašně maličká, úplně mě to dostává. Ovládne mě touha ji pozřít, ochránit a zajistit jí dobrý život, ale já tu touhu zkontroluji. Nejsem chlap pro někoho takovýho. Jsem rozbitý gauner, otrlý z vězení a života. A taky jsem sobec. A city nejsou něco, co si teď můžu dovolit.

Ta holka tiše vzdychne do mých rtů a mým klackem projede vlna vzrušení. Její rty jsou tak měkký, kurva, tak neuvěřitelně měkhoučkový. Hladově tisknu svoje rty na její, hltám její vzdechy a sténání. Pustím jí košili a jedu jí rukou po těle, až nakonec držím její obličej v dlaních. Jí během vteřiny dojde, jak moc by se nám to mohlo vymknout z rukou. Odtáhne se a její krásný rysy zkazí rozčilený výraz.

Píp. Píp. Píp. Malou místnost naplní hlasité pípání. Ona se bez rozmýšlení zvedne a odskočí ode mě. Batoch si tiskne k hrudi a dívá se na mě, jako bych ji připravil o nevinnost.

Slušně mě to nasere. Sama mi přece vlezla na klín a začala mě líbat. „No nekoukej se na mě, jako bych ti odkrágloval psa.

Dal jsem ti pusu. A podle toho, jak ses po mně sápala, dost pochybuju, žes to nechtěla.“ Na okamžik přestanu ovládat tu kombinaci touhy a vzteku a všechna frustrace ze mě vyrazí v jednom zavrčení.

Ona se přihrčí a vyvalí oči. Z batohu vyloví mobil a vypne to otravný pípání. Rozklepanýma rukama vytáhne učebnice a rozloží je na stůl vedle mého bloku. Otevře je a nalistuje ty správný stránky.

Vím, že mluví. Asi něco o tom, co mě má doučovat. Nemůžu z ní ale spustit oči. Slyším její andělský hlas, ale neslyším v tom slova.

Nevím, kolik uběhlo času. Mohla to být stejně dobře minuta jako hodina. Z transu mě vytrhne, až když se otevřou dveře a v nich stojí vychrtlý kluk s tmavýma vlasama.

„Čau, ty jsi Elyse? Mám domluvený doučování, je to s tebou?“ zeptá se a posune si brýle výš na nose.

Šprt. Na co kurva tenhle potřebuje doučování? Dojde mi, že ten zmrď řekl její jméno. *Elyse?* Zkusím si ho na jazyku.

Nenapadlo mě se zeptat, jak se jmenuje, ani když jsem ji líbal jak o život.

„Jo, jo, to jsem já.“ Usměje se, ale úsměv jí nedosáhne k očím. Vypadá to, že takhle neupřímně se neusmívá poprvé. „Akorát končíme.“ Krátce se obrátí zpátky ke mně a ukáže na učebnici. „Chápeš to?“

Skoro se začnu smát. Nemůže si přece myslet, že jsem poslouchal, co říká. Netuším, co v tý zasraný učebnici stojí.

Zavrtím hlavou a ona ztěžka polkne. Nemůžu si pomoci a začnu si představovat, jak polyká něco jinýho. *Kurva.* Musím

odsud vypadnout a dostat ji z hlavy, než mě ta její nepocho-
pitelná svůdnost zničí.

Odstrčím se od stolu, postavím se, popadnu prázdný blok, vyběhnu na chodbu a zabouchnu za sebou dveře. Udělám sotva tři kroky, než mě zastaví myšlenka na to, že ona je teď v té místnosti sama s někým jiným.

Děsí mě, co se mnou ta droboučká holka dělá.

Pevně stisknu zuby a udělám to, co by udělal každý rozumný chlap: vrátím se ke dveřím, ze kterých jsem právě vyšel, a postavím se před ně. Vydechnu a opřu se o ně ramenem. Jsem tak blízko, že slyším, co si uvnitř říkají, a to mě uklidňuje.

Přijde mi, jako by se zastavil čas. Víím, že bych to neměl dělat. Vůbec ji neznám. Nevím o ní vůbec nic, ale chci o ní vědět víc – a to mi stačí.

Nechápu, proč jsem jí tak posedlý, ani proč ve mně vyvolává tu zvláštní touhu. Možná je to tím, že je jiná? Možná tím, že víím jistě, že je úplně ve všem můj přesný opak. Laskavá, čistá, v životě vidí smysl. Musím ji vidět znovu. Ne na tom debilním doučování, kurva. A víím přesně, jak na to.

KAPITOLA DRUHÁ

ELYSE

Celou další hodinu doučování se vůbec nemůžu soustředit. Myšlenky mi víří v hlavě, svrbí mě rty a srdce mi v hrudi dělá přemety. Jsem úplně rozhozená – a to všechno jen kvůli němu. *Hrdina*. Tak se nemůže doopravdy jmenovat, že ne? Hlavu mám plnou myšlenek. Co je zač? Proč po mně chtěl, abych ho políbila?

Co se mezi námi právě stalo, bylo zvláštní... jako chemická reakce, kterou chci opakovat znovu a znovu. Dělán, co můžu, abych se soustředila na Lennyho a jeho otázky, ale nejde mi to a to mě štve. Musím si tuhle práci udržet, abych si mohla dál dovolit chodit do školy.

„Posloucháš mě vůbec, Elyse?“ Lennyho hlas zní podrážděně. Vzhlednu od učebnice a jeho výraz potvrdí moje obavy.

„Ehm, jo – promiň.“ Cítím, jak rudnu.

„Hele...“ Lenny se na mě konejšivě usměje. „To nevádí. Vrátime se k tomu později. Stejně musím dneska ještě něco zařídit. Co říkáš?“

Nechci hodinu ukončit v polovině, ale jsem nervózní. Neposlouchám, nemůžu dýchat – vážně jsem úplně rozhozená. „Tak dobře,“ vzdychnu, „ale promiň. Vážně. Nevím, proč jsem dneska tak mimo.“ Lžu. Je to jen kvůli tomu Hrdinovi. Je vysoký, hezký, černovlasý a je z něj cítit nebezpečí. Moji rodiče by ho naprosto nesnášeli.

Lenny si sbalí věci a já udělám totéž. Moje rty ještě chutnají jako Hrdinovy. Pořád cítím teplo jeho svalnatého těla. Ještě nikdy mě nikdo nepolíbil, ale i když s takovými věcmi nemám zkušenost, je mi jasné, že mezi námi proběhlo víc než jen obyčejný polibek.

Lenny otočí klikou dveří a otevře je – a někdo vpadne dovnitř. Odskočím dozadu, aby nespádl na mě.

Když mi dojde, že je to Hrdina, roztřeseně se nadechnu a snažím se uklidnit. Olíznu si rty a pohlédnu na něj.

Je tak zachmuřený. S temně černými vlasy stejně neposlušnými, jako je on sám. Z jeho světle zelených očí nejde nic vyčíst. Je štíhlý, ale přitom svalnatější než většina kluků, co chodí na North Woods. Napadne mě, jaké by asi bylo mu prsty přejet pod košili.

Lenny zavrtí hlavou a se zamumláním se protáhne kolem Hrdiny ven. „Díky.“

Chci na něj zavolat, ať mě s Hrdinou nenechává znovu samotnou, ale nevyjde ze mě ani hláska. Ucítím na kůži Hrdinův planoucí pohled a myšlenky se mi rozutečou.

Co tady sakra pořád dělá? Čeká na mě snad?

Jeho pronikavý pohled mě dostává do tranzu, takže si nemůžu pomoci a vzhlednu k němu.

„Bojíš se mě?“ Mluví tiše, skoro zlověstně.

Vyschne mi v ústech, jako by mi do nich někdo strčil velký smotek vaty, takže nemůžu mluvit. Ne že bych vyloženě chtěla. *Co mám říct?* S kluky nemám žádné zkušenosti, a teď tady s jedním prožívám úplný mimotělní zážitek.

Když jsem konečně sebrala odvalu promluvit, sklopila jsem oči k zemi. „Měla bych se bát?“ Nechci se na něj dívat, když mi bude říkat, že ano. Sama to cítím – to nebezpečí, ten vztek. Šíří se to od něj ve vlnách, které do mě narážejí jako do břehu.

„To ještě nevím... Vím jenom, že mě fascinuješ.“

Fascinuješ? Co to znamená? Moje spolubydlící často mluví o tom, že s ní kluci chtějí spát, ale ještě nikdy jsem neslyšela, že by někoho z nich fascinovala. Jsem úplně bezvýznamná, je zvláštní, že ho zajímám.

Krev mi zabuší ve spáncích. Celá ta situace je na mě trochu moc. Hrdina je strašně intenzivní – na mě až příliš intenzivní. Musím pryč, musím se od něj dostat co nejdál.

„Chci tě znova vidět a vím přesně, jak to zařídit.“

Nakloní se ke mně, takže stojím v jeho stínu, a já se zmateně zamračím. V nose mě zašimrá jeho vůně – skořice a dřevo. „Jasně, že mě uvidíš znova. Vždyť tě do-dou-učuju,“ zakoktám ve snaze o nenucený rozhovor. Už teď jsem s ním strávila moc času. Kdyby tu byl můj otec, už by si bral bibli a šel se za něj modlit.

Hrdina se usměje. Doopravdy, vřele – vyrazí mi to dech.

„Já tě nechci vidat jen v týchle malý místnosti, Elyse. Chci tě vidět..., jako *opravdu* tě vidět.“

Jeho slova mě rozechvějí – strachem a zároveň vzrušením. Nikdy jsem s nikým nebyla na rande, tak si nejsem jistá, co

se ode mě čeká. Mám být pro? Proti? U nás ženy poslouchají na slovo. Nemají na vybranou – takže možnost si vybrat mě teď mate.

Po chvíli tajemného ticha a intenzivních pohledů přinutím nohy, aby se pohnuly. Obejdu ho a čekám, že mě zastaví, ale on mě nechá projít. Odcházím rychleji než normálně. Vím, že mě sleduje. Cítím na sobě jeho pohled. Rozklepává mě až do morku kostí.

Na kolej doběhnu v rekordním čase. Schody беру po dvou, zahnu za roh a skoro běžím ke dveřím pokoje. Odemknu, vejdu dovnitř, zavřu za sebou a poprvé po několika hodinách se pořádně nadechnu.

„Čau.“

Hlasitě vyjeknu, ale pak si všimnu své spolubydlící Tashi, která sedí na posteli.

Zvedne jedno obočí.

„Promiň. Neviděla jsem tě,“ dostanu ze sebe a jednou rukou se držím za hrud'. Jestli se mi podaří dnešek přežít, budu se divit.

„Jsi v pohodě? Vypadáš, jako by po škole běhal Channing Tatum,“ vtipkuje.

Tasha ví o mojí rodině, takže mi rozumí lépe než kdokoliv jiný v celé škole. To ale neznamená, že jí řeknu o Hrdinovi.

„V pohodě. Jen jsem chtěla být co nejdřív zpátky,“ odpovím, i když je mi jasné, že mou lež prohlédne jako nic. Před Tashou neumím nic schovat. A vůbec obecně neumím moc lhát.

Tasha obrátí oči v sloup, ale netlačí na mě. Díky bohu za to.

„Půjdem na čínu? Umírám hladu a čekala jsem na tebe, jestli bys nešla se mnou?“ Prosebně na mě zamrká dlouhými řasami.

„Copak jídlo se dá odmítnout?“ zahihňám se a Tasha vyskočí na nohy.

„Díky bohu! Už jsem myslela, že budu muset prosit a hladovět a nakonec umřít.“

Tasha někdy tak strašně přehání.

Nechám batoh na zemi u postele a společně vyjdeme z kolejí. Tasha do mě něco hučí. Najednou mi přeběhne mráz po zádech. Mám pocit, jako by mě někdo pozoroval a pohledem mi do zad vypaloval díru.

Krátce se otočím a všimnu si Hrdiny na druhém konci chodníku. Hrudník se mi sevře leknutím. Probodává mě tím svým temným pohledem. Začnu se třást. Sleduje mě? Určitě ne. Chodí sem do školy, stejně jako já. Může si chodit, kudy chce, ne? Vidím to zbytečně dramaticky. Jen tak tam stojí, to nic neznamená.

Když se ale Tasha zastaví a otevře dveře čínské restaurace, nemůžu od něj odtrhnout pohled. Hrdina se na mě usměje. Zdá se mi, jako by mi jen tím samotným pohledem něco sliboval.

Děsí mě to. Nejen proto, že v jeho očích je emoce, které nerozumím, ale zároveň se nemůžu zbavit pocitu, že ho rozhodně nevidím náhodou. Nejenže mě sleduje, ale chce, abych o tom věděla. A to mě děsí víc než cokoliv jiného.

„Jdeš?“ zeptá se Tasha, což mě přinutí se otočit k ní.

„Jo, jasně.“ Usměju se, ale necítím radost v hrudi ani na rtech.

Ten temný, zachmuřený kluk mě sleduje, a já nechápu proč.

Nečinně sedím na posteli. Snažím se dělat domácí úkoly, ale nemůžu z hlavy dostat Hrdinu a to, že mě sledoval.

Co po mně chce?

Jako kdyby Tasha tušila, že se vůbec nemůžu soustředit na práci, prudce dosedne na postel vedle mě. Oči jí rozpustile září.

„Dneska tě vezmu na tvou první školní párty, ty moje neviňátko.“

Pomalu zamrkám, jak se snažím pochopit, co mi říká. „Řekla jsi párty? Jako tu s alkoholem, kde jsou kluci?“

Tasha se širokým úsměvem přikývne.

„Jo. Já raději zůstanu hezky v bezpečí. Tady.“

Tasha se postaví a založí si ruce v bok. Její výraz jasně říká *no tak to ani náhodou*. Je krásná a chytrá zároveň – dokonalá blondýna s úchvatnými nohama a ještě lepší postavou, a její úsměv září, jako by vyšlo slunce. Dokáže rozsvítit i ty nejtěžší chvíle a podle toho, co jsem s ní zatím zažila, to vypadá, že na všem hledá to nejlepší.

„V bezpečí?“ zahihňá se teď. „Tak to ne, milá zlatá, v našem pokoji nejsi v bezpečí. Jestli nepůjdeš se mnou, udělám tu párty tady.“

Náš pokoj je malý, s maličkou kuchyní a ještě menší koupelnou. Není tu moc místa, ale je to domov. Můj... no, a Tashin.

„Ne,“ zavrtím hlavou. „Půjdu s tebou. Jestli tě nechám jít samotnou a tobě se něco stane, budu se cítit provinile.“

Tasha ke mně přijde blíž.

Je vidět, že o mě má starost, ale upřímně, já se o tom nechci bavit.

„Potřebuješ to, Elyse. Vážně. Tobě to tak nepříjde, ale je to důležitý. Celý život posloucháš všechna pravidla svého otce. Tady konečně nejsou žádná pravidla. Teď můžeš dělat, co chceš, a *spát*, s kým chceš.“ Mrkne na mě.

Našpulím rty. „Nebudu s nikým spát. Ani teď, ani zítra, nikdy. Já nikoho nezajímám.“ *Kromě Hrdiny*. To ale neřeknu nahlas. Čím míň o něm Tasha ví, tím líp.

„Jasně že nikoho nezajímáš, když nikdo neví, že existuješ. Vem si na sebe něco sexy, já tě namaluju a učešu, a sex přijde sám.“

Při tom slově se příkrčím. „Tasho, já nechci sex.“ Je divné to i jen říct nahlas. V mojí rodině sex až do svatby nepřichází v úvahu – a po svatbě rozhodně nepřichází v úvahu s nikým jiným než s manželem.

Můj otec by asi dostal mrtvici, kdyby tušil, co se děje v zákulisí vysoké školy.

„Všichni chtějí sex. Jako fakt *všichni*,“ šeptá Tasha a táhne mě ke své skříni.

Visí tu různé šaty a topy, ale nic z toho se mi nelíbí. Nemám párty zrovna v oblíbené. Mám štěstí, že vůbec můžu nosit džíny, a ne jen šaty až na zem, do jakých mě oblékal otec od chvíle, kdy jsem se naučila chodit.

Tasha se tím chvíli probírá a nakonec vytáhne černé baleríny, přiléhavé černé džíny a lehkou bílou halenku, která mi zdůrazňuje prsa.

„To si nemůžu vzít na sebe,“ syкну.

Tasha zvedne jedno obočí a její výraz jasně říká, *vem si to, nebo si mě nepřej*. Chvíli tam stojím se založenýma rukama a pak se vzdám.

Prohlížím se v zrcadle. Odshora dolů. A zpátky. Je to tak zvláštní, jak moc člověka změní, když se jinak oblékne.

Tasha si všimne, jak se prohlížím, a usměje se. „Ženská, jestli z té párty nepůjdeš s tím, že se do tebe snaží dostat aspoň tři péra, tak je to slepá banda kreténů, co jim nefungují klacky.“

Zahihňám se. Mluví hrozně vulgárně, ale já se díky tomu konečně cítím jako studentka. Tasha mě namaluje a učeše – lehce mi natočí konečky vlasů. Když je se mnou hotová, připadám si jako někdo úplně jiný.

Dívám se na sebe v zrcadle. Mým rodičům by se ta proměna vůbec nelíbila. Nelíbilo by se jim to oblečení, make-up ani účes. Už jen proto se cítím provinile.

Je těžké zapomenout na návyky, které k vám patří odjakživa. Moje provinilost se ale rozpustí, jakmile si vzpomenu na Hrdinu. Co by asi říkal tomu, jak teď vypadám?

„Přestaň nad sebou slintat. Můžeme jít?“

Obrátím oči v sloup, ale mé rudě namalované rty se smějí. „Ano, Tasho, můžem jít. Hlavně abys tam byla dřív než ty péra, že jo?“

Tasha zalapá po dechu a chytne se za hrud. „Ty jsi řekla péra? Ježíšku na křížku, já jsem tě oficiálně zkazila!“

Místo odpovědi jen znovu protočím oči. Zamíříme z kolejí na Univerzitní ulici, do studentských domů.

Už když vstupujeme do „fotbalového“ domu, ohluší nás hudba z repráků. Tasha tvrdí, že tady bydlí všichni fotbalisti, a upřímně to tak vypadá. Je to tu cítit pivem a potem. I když to by mohlo být jen tím, kolik lidí se tu hýbe s pivem v ruce.

Tasha mě táhne davem ke kuchyni. Všude jsou lahve s alkoholem, plechovky piva a červené kelímky.

Dýchej, Elyse. Je to jenom párty.

Donutím se nadechnout a dívám se, jak nám Tasha objednává pití u kluka, co míchá drinky.

On jí odpoví úšklebkem, ale když se na něj podívám já, mrkne na mě.

Líbí se mi, ale ne tak jako Hrdina. Zavrtím hlavou, abych se té myšlenky zbavila. Vždyť ho ani neznám. Mohl by být masový vrah.

Po chvíli se k nám připojí dvě holky a jeden kluk, které se mnou chodí na ekonomii. Ve společnosti známých tváří se začínám uvolňovat. Začnu se nezávazně bavit s jednou z těch holek, i když na sebe musíme přes tu hlasitou hudbu téměř ječet.

Po pár minutách přijde ten kluk, kterému Tasha řekla o drink, a podá mi kelímek plný červené tekutiny. Vezmu si ho, rty naznačím *děkuju* a zvednu ho ke rtům. Nejdřív nápoj ucítím a nakrčím nos. Jakmile si pořádně loknu, chci ještě. Chuť drinku mi exploduje na jazyku. Ještě nikdy jsem neměla nic tak úžasného. Nemůžu si ale vychutnat zbytek kelímku, protože neznámo odkud se vynoří ruka a vyrazí mi ho z ruky.

Barevná ovocná tekutina se mi rozlije po oblečení a na zem.

„Seš úplně blbá?“

Ani se nemusím otočit, abych věděla, komu ta ruka a ten hlas patří. Zježí se mi chloupky na zátylku a po celém těle mám husí kůži.

Je to on.

Dívám se na svou prázdnou ruku, pořád ještě sevřenou ve vzduchu do půlkruhu, jako by kelímek nezmizel.

Co se stalo?

„Na něco se tě ptám. Seš blbá? Copak nevíš, že nikdy nesmíš pít nic, co ti někdo cizí vrazí na párty do ruky?“ zavrčí na mě.

Vzhlédnu k němu. Dívá se na mě temně očima, které pod vztekle staženým obočím se zúženými zorničkami vypadají skoro černé. Pak se zaměří někam za mě a začne se rozhlížet po pokoji.

Jsem úplně zmatená. V další vteřině Hrdina najde, co nebo koho hledá, protože mu oči úplně zčernají a on mě obejde. Míří k tomu klukovi, který mi přinesl drink.

Jde k němu jako divoké zvíře na lovu.

Kluk se otočí a jeho pohled se naplní čirou hrůzou, když mu Hrdina sevře rukou hrdlo.

„No tak, prosím,“ žadoní sípavě.

Hrdina se rozmáchne volnou rukou a plnou silou vrazí klukovi pěst do tváře. Stojím na opačném konci místnosti, ale přisahal bych, že slyším křupnout kosti.

Klukovi se stočí oči dozadu a celé tělo mu povolí. Zhroutlí se na zem s hlasitým žuchnutím.

Celá místnost ztichne a všichni se dívají na Hrdinu. Pořád ještě mám otevřená ústa překvapením, když Hrdina vykročí přímo ke mně.

Strach mě naplňuje až do morku kostí. S každým jeho dlouhým krokem ustoupím o kousíček vzad. Jako bych snad měla šanci mu utéct. Taková hloupost! Ale vážně bych to zvažovala, kdybych dokázala zaostřit na déle než půl vteřiny.

V příštím okamžiku už mě drží za ramena a vyvádí mě ze dveří ven.

Sotva stíhám plést nohama dost rychle, abych mu stačila. Kdyby mě tak pevně nedržel, už bych dávno upadla. „Co bylo v tom pití a kam mě vedeš?“ zeptám se, jakmile mi dojde, že mě vede na opačnou stranu, než je moje kolej.

Ale ne. On mě unáší. Všechno, co mi táta kdy o světě vyprávěl, byla pravda.

„Ke mně,“ řekne, jako by se nechumelilo.

Vím, že bych měla být úplně vyděšená. Měla bych utíkat a pískat na tu stupidní píšťalku pro nouzové situace, co mi dali na seznamováku. Něco mi ale říká, že se nic neděje. Vidím rozmazaně a s každým krokem se mi obrací žaludek.

Po chvíli mi začne být opravdu podivně. Třesou se mi nohy a mám pocit, jako by se mi hlava plnila vzduchem. „Je mi divně,“ přiznám a i můj hlas mi zní zvláštně. „Co se mi to děje?“ zakvílím.

Hrdina si mě hodnou chvíli pečlivě prohlíží a pak mě chytí pevněji kolem pasu. „Ššš, neboj. Nic se ti nestane. Se mnou se ti nic nestane,“ říká tichým, uklidňujícím tónem.

Hlava mě varuje, že bych mu neměla věřit, ale instinkt tvrdí, že mi nelže.

Jsem v bezpečí. Jsem s ním.